

РЕШЕНИЕ

№ 868

гр. София, 09.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

**ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева
Слава Гьошева**

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10157** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. М. И., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Д. К. А., срещу решение № 3416/20.07.2024г. постановено по н.а.х.д. № 3360/2024г, по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 14- състав, с което е потвърдено частично наказателно постановление (НП) № № 42-00006441 от 09.05.2023г. на Изпълнителния директор на Регионална дирекция “Автомобилна администрация“ - [населено място], в частта, в която е наложена глоба в размер на 2000 лева за извършено нарушение по чл.58, ал.1, т.4 от Наредба №11 от 31.10.2002г. на Международен автомобилен превоз на пътници и товари (МТС).

Касаторът поддържа, че решението е недопустимо и неправилно поради съществени нарушения на процесуалните правила, както и необосновано поради противоречие с фактическите изводи на съда и събраните по делото доказателства. Излага доводи, че като писмено доказателство е представена валидна карта за квалификация, която е издадена след нарушението. Твърди, че е притежавал валидна карта и преди нарушението от което следва, че никога не е изгубвал правоспособността да извършва като водач превози на товари. Сочи, че постановеното решение противоречи на събраните по делото писмени доказателства, доколкото в решението на районния съд

се твърди, че не е притежавал въобще карта за квалификация, а в същото време по делото са приети две писмени доказателства, че притежава, такава карта за квалификация. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени изцяло наказателното постановление.

Ответникът - Директор на РД „Автомобилна администрация“ С., не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че на 05.04.2023 г., около 16:36 часа, в [населено място], [улица]на около 100 м. след пътен възел с [улица]с посока на движение [населено място] жалбоподателят И. М. И. е шофирал влекач, марка „ВОЛВО“ модел ФХ480 с рег. [рег.номер на МПС] от кат. N3 с прикачено към него полуремарке, марка „Ван“, модел „ЕККДТЗНИ“, рег. [рег.номер на МПС] от кат. 04, като е извършвал международен превоз на стоки.

И. М. И. е бил спрян за проверка от А. Р. Д., на длъжност „инспектор“, като установил, че И. М. И. не разполага с контролен талон и валидна карта за квалификация на водач, която е изтекла на 11.09.2022 г.

На същата дата е съставен АУАН № 00542 от А. Р. Д. в присъствието на свидетел И. В. П. и жалбоподателя за установено нарушение по чл. 100 ал. 1 т. 1 предл. 2 от ЗДвП: “Водачът не представя контролен талон към СУМПС“ и чл.58 ал. 1 т. 4 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. на МТС: “При проверка водачът на превозно средство, извършващо международни превози на товари представя карта за квалификация на водача, която е с изтекъл срок на валидност до 11.09.2022 г., като е подписан от свидетелят и жалбоподателя без възражения. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на И. М. И..

Въз основа на така установената фактическа обстановка районният съд от правна страна е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираното административно нарушение, същото не съставлява маловажно нарушение по смисъла на чл.28 от ЗАНН, а наложеното административно наказание е в абсолютния размер, предвиден в закона.

Предвид установеното съдът намира, че при преценка на събраните доказателства не са допуснати нарушения. Съдът ги е обсъдил всестранно, обективно и пълно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка и се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция.

Съгласно чл.58, ал.1, т.4 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари, водачът на превозно средство, извършващо международни превози на пътници и товари, трябва да притежава валидна карта за квалификация на водача по смисъла на наредбата по чл.7б, ал.5 от Закона за автомобилните превози. Съгласно чл.7б, ал.5 ЗАВП лицензираните превозвачи и лицата, извършващи превози за собствена сметка, осъществяват превози на пътници и товари с превозни средства, за управлението на които се изисква свидетелство за управление на моторно превозно средство от категории и подкатегории С1, С1+Е, С, С+Е, D1, D1+Е, D или D+Е, само с водачи, които отговарят на изискването за квалификация на водача. За съответствие с изискването за квалификация на водача министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията или упълномощени от него длъжностни лица издават карта за квалификация на водача със срок на валидност 5 години. Съгласно § 77, т.2 от ПЗР на Наредбата за изменение и допълнение на Наредба № 11 от 31.10.2002 г. разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 4 влиза в сила, както следва: а) за водачи на моторни превозни средства, за управлението на които се изисква свидетелство за управление на моторно превозно средство от категории и подкатегории D1, D1+Е, D или D+Е - от 10 септември 2008 г.; б) за водачи на моторни превозни средства, за управлението на които се изисква свидетелство за управление на моторно превозно средство от категории и подкатегории С1, С1+Е, С или С+Е - от 10 септември 2009 г.

Следователно, изпълнението на изискването за притежаване на удостоверение за професионална компетентност, което е основание за издаване на картата за квалификация на водача и съответно притежаването на същата по отношение на касатора след 10.09.2009 г. е задължително, респективно бездействието на водача и извършването на превода без картата е наказуемо по чл.93, ал.1, т.1 ЗАВП.

Законосъобразен е изводът на въззивния съд, че касаторът е извършил нарушение на чл.58, ал.1, т.4 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. като към датата на проверката - 05.04.2023 г. не е притежавал карта за квалификация на водач за съответната категория. Наложено наказание не е нито прекомерно, нито явно несправедливо.

Съгласно чл.93, ал.1, т.1 ЗАВП водач на моторно превозно средство, който извършва обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници и товари без редовно издадени лиценз, разрешение, документ за регистрация или други документи, които се изискват от регламент на европейските институции, от този закон и от подзаконовите нормативни актове по прилагането му, се наказва с глоба 2000 лв. при първо нарушение.

Установените от наказващия орган обстоятелства не сочат на маловажност на нарушението, поради което не може да се приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. Съгласно чл.93, т.9 от НК, вр. чл.11 от ЗАНН за прилагане на хипотезата на

маловажен случай следва нарушението, с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, да сочи на по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. В случая липсват доказателства за наличие на каквито и да било други факти, в това число и смекчаващи отговорността обстоятелства, които въз основа на преценката дали се явяват изключително или многобройни такива, да обосновават липса или по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от този вид, което сочи, че процесното деяние не представлява и не може да бъде квалифицирано като "маловажен случай" по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

Настоящият съдебен състав възприема като правилен изводът на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление, в обжалваната част. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

С оглед гореизложеното и поради липсата на соченото от жалбоподателя касационно основание и на други такива по чл.218, ал.2 от АПК, за които касационната инстанция следи служебно, обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, X касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3416/20.07.2024г. постановено по н.а.х.д. № 3360/2024г, по описа на СРС, НО, 14- състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.